

FINTA ÉVA

Vakvers

(Li Annácskának)

*Vakkép, vakfolt, vakablak.
 Vak a hang, a szín, a szag,
 az idő, a születés,
 az elmúlás maga is vak.
 Vak a szerelem, a szív,
 a szenvedély, szokás,
 vak a Jézuska, a karácsony,
 a szerencse s vele
 vak Isten is meg a varázs.
 Vaktában vakol a kőműves,
 Kőművesnét is befalazza,
 vakond túr rózsató alá,
 vak a vakond és vak az anyja.
 Tavak vizében tűnt havak,
 szavakkal szigonyoz a láz,
 vakációra ment a könny,
 vacogva, zúzmarázva jön,
 pókhálózza a szem vonalát.
 S a szem lovak tajtékaként
 izzadja túl a képeket,
 túl önmagán, túl tárgyakon
 úszik a Styx vizén, lebeg,
 átnavigálná önmagát
 Léthé vizére: nem lehet.
 Vakon vasal, visel, vezet,
 felfűzi a gyöngyszemeket,
 vaktában, kinn a vakvilágban
 botorkál szemhéjára zártan
 a végenincs képzelet.*

Csillagtemető

*Mi átfolyik az égen,
a Tejút fényes ága:
akár ha köd vagy fátyol
lebegne át az éjen.
Pedig tüzes robajjal
megannyi nap robogta
által az égi képet
egy oly régi időben,
ami már nincs és nem lesz.
Az egész csak varázslat,
égi fotó vagy tárlat.
Múzeum. Régi roncsok
hologramja felettünk,
elnyűtt kastélyi kárpit,
értéke ismeretlen.
És minden tejbe mártott,
felfénylő kis galaxis
míg múltját dekorálja:
körötte mély sötétben
halott világok állnak –
az égi temetőnek
szétbomlott fényű teste – ,
és rákerül a lencse
belátatlan terére
megannyi holt világ is,
ami már nem világít.*

Mindig lesz út

*Budáról Pestre ért az este
Bomlottak árnyak lombjai
Kőszáltak a Városligetben
Elárvult szívű angyalok
S az eget festették veresre.*

*Az égi nagy sötét keret
Egységesült s a villanások
Egymásba folytak lenn az utcán
Tolongva jöttek emberek
És szétesett a képkeret.*

*Ahogy vigyáznak ránk titokban
Suhogva s nesztelen hideg
Futkossa át az éjszakánkat
Lefedi mind az utakat
De mindegyikre nem vigyázhat.*

*Mindig lesz út akár csak egy
Amelyre éppen nem vigyáznak.*